

“ In t'un momento “

Sòn tornao a caminà sora le vecie piere pe' là de le cube,
in mezo a 'l sighèo liegro de i fantulini che zòga,
tra i balaùri e le càneve.

E' de novo caminao sora i marmi e i mosaiçi de i nobili romani
e de i sacri patriarchi e, in tè la penonbra e 'l fresco de la Ciesa,
è sintiò i antighi canti e le preghiere dîte sotovoze
de le vecie co'l sial nero.

De sora de 'l reparo, son tornao a vèghe 'l golfo e 'l sò mar,
un prao de blù co' miera de vele dute colorae;
quel mar grando che de 'l Oriente 'rivèva i grandi barchi
carghi de anfore piene de gran, de ogio e de spëssie;
quel mar che 'l portèva fresca bava liziera e grandi temporai,
o che de 'ndola spuntèva le nere vele de i pirati Saracini.

È bevuo un bicier de vin co' i amissi in ostaria,
in mezo a 'l fumo e a la confusion de mile discursi,
in mezo a canti stonài e 'nbriaghi de fumo e de vin
e co'l sighèo e 'l bastiemà de'l zogà a carte o de la mora.

Co' la batèla è velisao inte 'l mezo de 'l paluo pe' vèghe i casuni,
le vale, i arzeni de fango e le seràgie, i tamarisi e i fiuri de tapo,
le sgarzète bianche e i sievuli che sòlta.

...ma, in t'un momento, un rèfolo de vento fredo 'l m'à comò svegiào
e i mie oci à visto un mondo scuro, fermo, silensioso e muto
quasi comò 'l fôssa distuao.

E cussì xe restào anche 'l gnò cuor ...

* * * * *